

GRONDWETTELIJK HOF

[C – 2025/002067]

Uittreksel uit arrest nr. 26/2025 van 20 februari 2025

Rolnummer 8186

In zake : het beroep tot vernietiging van artikel 11 van het Vlaamse decreet van 23 november 2023 « tot wijziging van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges », ingesteld door Philippe Vande Casteele en Joannes Wienen.

Het Grondwettelijk Hof,

samengesteld uit de voorzitters Luc Lavrysen en Pierre Nihoul, en de rechters Sabine de Bethune, Emmanuelle Bribosia, Willem Verrijdt, Kattrin Jadin en Magali Plovie, bijgestaan door griffier Frank Meersschaut, onder voorzitterschap van voorzitter Luc Lavrysen,

wijst na beraad het volgende arrest :

I. *Onderwerp van het beroep en rechtspleging*

Bij verzoekschrift dat aan het Hof is toegezonden bij op 5 maart 2024 ter post aangetekende brief en ter griffie is ingekomen op 6 maart 2024, is beroep tot vernietiging van artikel 11 van het Vlaamse decreet van 23 november 2023 « tot wijziging van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges » (bekendgemaakt in het *Belgisch Staatsblad* van 19 december 2023) ingesteld door Philippe Vande Casteele en Joannes Wienen, bijgestaan en vertegenwoordigd door mr. Geert Lambrechts, advocate bij de balie van Antwerpen.

(…)

II. *In rechte*

(…)

Ten aanzien van de bestreden bepaling en de context ervan

B.1. Het beroep strekt tot de vernietiging van artikel 11 van het Vlaamse decreet van 23 november 2023 « tot wijziging van het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges » (hierna : het decreet van 23 november 2023). Die bepaling voegt in het Vlaamse decreet van 4 april 2014 « betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges » (hierna : het DBRC-decreet) een nieuw artikel 17/1 in, dat bepaalt :

« Op straffe van onontvankelijkheid maken de volgende partijen of raads mannen gebruik van het digitale platform :

1° de Vlaamse overheid, de Vlaamse administratie, de Vlaamse adviesorganen, de Vlaamse openbare instellingen die niet behoren tot de Vlaamse administratie, de lokale overheden en de externe overheden, vermeld in artikel I.3, 1° tot en met 5° en 8°, van het Bestuursdecreet van 7 december 2018, inclusief al hun vertegenwoordigers;

2° een advocaat in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger van een partij;

3° een partij of raadsman die geen advocaat is, en die een beroep doet op het digitale platform om een verzoekschrift of het eerste processtuk neer te leggen.

Op straffe van onontvankelijkheid geldt de gemaakte keuze van een partij of raadsman als vermeld in het eerste lid, 3°, om al dan niet gebruik te maken van het digitale platform voor alle vorderingen in dezelfde zaak ».

B.2. Artikel 17/1 van het DBRC-decreet, zoals ingevoegd bij de bestreden bepaling, verplicht drie categorieën van personen om op straffe van onontvankelijkheid gebruik te maken van het digitale platform. De verplichting geldt voor de onder punt 1 van de bestreden bepaling vermelde overheden en hun vertegenwoordigers, voor advocaten in hun hoedanigheid van vertegenwoordiger van een partij, en voor partijen of raads mannen die geen advocaat zijn, maar een beroep doen op het digitale platform om een verzoekschrift of het eerste processtuk neer te leggen.

B.3.1. De bestreden bepaling maakt deel uit van een decreet dat ertoe strekt de volledige digitale procesvoering bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges die onder de koepel van de Dienst van de Bestuursrechtscolleges (hierna : de DBRC) vallen, mogelijk te maken. De DBRC zal daartoe een digitaal platform ter beschikking stellen « waarmee de volledige afhandeling van de procedure bij de bestuursrechtscolleges digitaal kan verlopen : met name digitaal indienen en ontvangen van processtukken, onmiddellijke betaling rolrecht, toegang tot een volledig digitaal dossier, termijnberekening,

zittingskalender, overzichten van lopende dossiers voor advocatenkantoren ». Het decreet van 23 november 2023 is aangenomen in navolging van het besluit van de Vlaamse Regering van 5 februari 2021 « tot wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges, wat het digitaal loket betreft », dat reeds de mogelijkheid tot elektronische neerlegging van documenten regelde (*Parl. St.*, Vlaams Parlement, 2022-2023, nr. 1821/1, pp. 4-6).

B.3.2. Specifiek met betrekking tot de bestreden bepaling vermeldt de parlementaire voorbereiding :

« Na de positieve ervaringen met het bestaande loket, wordt de tijd rijp geacht om de procesvoering in het merendeel van de gevallen verplicht digitaal te laten verlopen. In de huidige maatschappelijke en juridische context wordt gekozen voor een gedifferentieerde aanpak, waarbij aandacht wordt besteed aan personen in de samenleving waarvoor het maken van de digitale omslag minder vanzelfsprekend is. Op die manier vindt de voorgestelde bepaling een balans tussen enerzijds het recht op toegang tot de rechter, zoals gewaarborgd door onder andere artikel 6 van het EVRM en artikel 9 van het Verdrag van Aarhus, en anderzijds de vooruitgang, modernisering en verduurzaming van het Vlaamse bestuursprocesrecht en van de maatschappij door de digitale transformatie van overheidsdienstverlening. De (graduele) omslag naar een digitale procesvoering draagt bij aan het bieden van een efficiënte rechtsbescherming en het verder verkorten van de doorlooptijden bij de Vlaamse bestuursrechtscolleges. Voorts wordt ook de toegang tot de rechter verhoogd, onder meer doordat partijen voortaan altijd digitaal toegang kunnen verkrijgen tot alle processtukken terwijl voorheen altijd een (fysieke) inzage op de griffie vereist was.

[...]

Ten tweede wordt een verplichting ook noodzakelijk en proportioneel geacht voor een advocaat in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger van een partij. Van deze beroepsgroep mag anno 2023 een doorgedreven professionalisering worden verwacht waardoor het gebruik van een digitaal uitwisselingsplatform geen probleem zou mogen vormen. Voor een partij die tevens ook advocaat is en in eigen naam en voor eigen rekening optreedt als natuurlijke persoon, geldt de verplichting niet.

[...]

Meer algemeen geldt de keuze voor of de verplichting tot het gebruik van de digitale procesvoering altijd slechts afzonderlijk per partij of raadsman. Dit impliceert dat het bestaan van een verplichting in hoofde van één partij, er niet automatisch voor zorgt dat de volledige procedure verplicht digitaal verloopt voor alle andere betrokken partijen. Het voorgaande brengt met zich mee dat de griffie van de DBRC zichzelf zodanig organiseert dat de procedure hybride kan worden gevoerd, waarbij met sommige partijen via het digitale uitwisselingsplatform wordt gecommuniceerd, terwijl de communicatie met andere partijen op papier plaatsvindt. Afgezien van de verplichting voor de hogervermelde overheden en voor advocaten, is de strikte vrijwaring van de keuzevrijheid essentieel om het recht op toegang tot de rechter zo ruim mogelijk te garanderen.

Ook om praktische redenen is het niet wenselijk dat partijen binnen een procedure zouden wisselen tussen de analoge en digitale procesvoering. Daarom is het aangewezen dat het volgen van de digitale procedure in beginsel ook verplicht blijft voor een partij die gedurende de procedure ervoor kiest om zich niet langer te laten vertegenwoordigen door een advocaat. Een partij die er anderzijds voor gekozen heeft om op analoge wijze de procedure te doorlopen maar gedurende de procedure ervoor opteert om alsnog een advocaat onder de arm te nemen voor het indienen van zijn processtukken, is er niettemin toe gehouden om het analoge spoor te blijven volgen, ondanks de principiële verplichting voor advocaten om de digitale procesvoering te volgen.

Behoudens de toepassing van de algemene overmachtsleer, geldt voor alle partijen of raadslieden dat de stukken die analoog worden neergelegd nadat er een verplichting bestaat om het digitale platform te gebruiken, onontvankelijk zijn » (*ibid.*, pp. 17-19).

B.4. De bestreden bepaling treedt in werking op een datum die de Vlaamse Regering bepaalt, waarbij zij een onderscheid mag maken tussen de Vlaamse bestuursrechtscolleges (artikel 22 van het decreet van 23 november 2023), en is van toepassing op de vorderingen die worden ingediend vanaf de datum van de inwerkingtreding (artikel 23 van hetzelfde decreet).

Ten aanzien van de bevoegdheid van het Hof

B.5.1. Krachtens artikel 142, tweede lid, van de Grondwet en artikel 1 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof (hierna : de bijzondere wet van 6 januari 1989) is het Hof bevoegd om uitspraak te doen op de beroepen tot vernietiging van een wet, een decreet of een in artikel 134 van de Grondwet bedoelde regel, wegens schending van de regels die door of krachtens de Grondwet zijn vastgesteld voor het bepalen van de onderscheiden bevoegdheid van de federale overheid, de gemeenschappen en de gewesten en wegens schending van de artikelen van titel II (« De Belgen en hun rechten ») en van de artikelen 143, § 1, 170, 172 en 191 van de Grondwet.

B.5.2. Aangezien het beroep is gericht tegen een decretale bepaling, namelijk artikel 11 van het decreet van 23 november 2023, is het Hof bevoegd om er kennis van te nemen.

Ten aanzien van het belang

B.6.1. De Grondwet en de bijzondere wet van 6 januari 1989 vereisen dat elke natuurlijke persoon of rechtspersoon die een beroep tot vernietiging instelt, doet blijken van een belang. Van het vereiste belang doen slechts blijken de personen wier situatie door de bestreden norm rechtstreeks en ongunstig zou kunnen worden geraakt.

B.6.2. De eerste verzoekende partij oefent het beroep van advocaat uit en doet derhalve blijken van het vereiste belang om de vernietiging te vorderen van een bepaling die het gebruik van een digitaal platform oplegt aan een advocaat in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger van een partij.

Aangezien het beroep onvankelijk is wat de eerste verzoekende partij betreft, moet het belang van de tweede verzoekende partij niet worden onderzocht.

Ten aanzien van de onvankelijkheid van het enige middel

B.7.1. Om te voldoen aan de vereisten van artikel 6 van de bijzondere wet van 6 januari 1989, moeten de middelen van het verzoekschrift te kennen geven welke van de regels waarvan het Hof de naleving waarborgt, zouden zijn geschonden, alsook welke de bepalingen zijn die deze regels zouden schenden, en uiteenzetten in welk opzicht die regels door de bedoelde bepalingen zouden zijn geschonden.

B.7.2. De verzoekende partijen zetten in hun verzoekschrift niet uiteen in welk opzicht de bestreden bepaling de vrijheid van ondernemen, gewaarborgd bij de artikelen II.3 en II.4 van het Wetboek van economisch recht, artikel 6, § 1, VI, derde lid, van de bijzondere wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen en artikel 16 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, zou schenden. Zij zetten evenmin uiteen in welk opzicht de artikelen 23 en 161 van de Grondwet zouden zijn geschonden.

In de mate waarin het enige middel is afgeleid uit een schending van die toetsingsnormen, is het onontvankelijk.

Ten gronde

B.8. De verzoekende partijen leiden een enig middel af uit de schending, door de bestreden bepaling, van de artikelen 10, 11, 12 en 13 van de Grondwet, in samenhang gelezen met de artikelen 6, 13 en 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, de algemene rechtsbeginselen van toegang tot een rechter en van behoorlijke rechtsbedeling, het recht van de vrije keuze van een advocaat, de algemene beginselen van rechtszekerheid, evenredigheid en redelijkheid, de vrije keuze van woonplaats en kantoorplaats en artikel 2 van het Protocol nr. 4 bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens.

Het middel omvat vijf onderdelen, die betrekking hebben op het principe van het verplichte gebruik van het digitale platform (eerste onderdeel), het gebrek aan onderscheid naargelang van de kwaliteit van de internetverbinding of -infrastructuur van het gebied waarin de advocaat zijn kantoor heeft (tweede onderdeel), het gebrek aan onderscheid naargelang van de woonplaatskeuze bij of de digitale vaardigheden van de advocaat (derde onderdeel), het verschil in behandeling tussen, enerzijds, advocaten die een partij vertegenwoordigen en, anderzijds, andere raadslieden dan advocaten, advocaten die een partij bijstaan zonder haar te vertegenwoordigen en partijen die geen advocaat hebben (vierde onderdeel), en het verschil in behandeling tussen advocaten en gemeenrechtelijke vertegenwoordigers (vijfde onderdeel).

Het Hof onderzoekt de vijf middelonderdelen samen.

B.9.1. Het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie sluit niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en het redelijk verantwoord is.

Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen; het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie is geschonden wanneer vaststaat dat er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel.

B.9.2. De artikelen 10 en 11 van de Grondwet hebben een algemene draagwijdte. Zij verbieden elke discriminatie, ongeacht de oorsprong ervan: de grondwettelijke regels van de gelijkheid en van de niet-discriminatie zijn toepasselijk ten aanzien van alle rechten en alle vrijheden, met inbegrip van die welke voortvloeien uit internationale verdragen die België binden.

B.9.3. Artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens waarborgt eveneens het beginsel van gelijkheid en niet-discriminatie in het genot van de rechten en vrijheden welke in dat Verdrag en zijn aanvullende protocollen zijn vermeld.

B.10.1. Artikel 13 van de Grondwet houdt een recht in op toegang tot de bevoegde rechter. Het recht op toegang tot de rechter wordt eveneens gewaarborgd bij de artikelen 6 en 13 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens en bij een algemeen rechtsbeginsel.

B.10.2. Het recht op toegang tot de rechter, dat met inachtneming van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 14 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens aan eenieder moet worden gewaarborgd, vormt een wezenlijk aspect van het recht op een eerlijk proces en is fundamenteel in een rechtsstaat. Het recht om zich tot een rechter te wenden, heeft bovendien zowel betrekking op het recht om in rechte op te treden als op het recht om zich te verdedigen.

De toegang tot de rechter kan worden onderworpen aan ontvankelijkheidsvoorwaarden. Die voorwaarden mogen echter niet ertoe leiden dat de toegang tot de rechter dermate wordt beperkt dat afbreuk wordt gedaan aan de essentie zelf ervan. Dat zou het geval zijn wanneer de beperkingen geen wettig doel nastreven en indien er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het nagestreefde doel. De verenigbaarheid van een dergelijke beperking met het recht op toegang tot de rechter hangt af van de bijzonderheden van de in het geding zijnde procedure en wordt beoordeeld in het licht van het proces in zijn geheel (EHRM, 24 februari 2009, *L'Érablière A.S.B.L. t. België*, ECLI:CE:ECHR:2009:0224JUD004923007, § 36; 17 juli 2018, *Ronald Vermeulen t. België*, ECLI:CE:ECHR:2018:0717JUD000547506, § 58).

Meer in het bijzonder zijn de regels betreffende de vormvoorschriften en termijnen om beroep in te stellen gericht op een goede rechtsbedeling en het weren van de risico's van rechtsonzekerheid. Die regels mogen de rechtzoekenden echter niet verhinderen de beschikbare rechtsmiddelen te doen gelden.

Het recht op toegang tot een rechter « wordt immers aangetast wanneer de reglementering ervan niet langer de doelstellingen van de rechtszekerheid en de goede rechtsbedeling dient en een soort van hinderpaal vormt die de rechtzoekende verhindert zijn geschil ten gronde door het bevoegde rechtscollege beslecht te zien » (EHRM, 24 mei 2011, *Sabri Güneş t. Turkije*, ECLI:CE:ECHR:2011:0524JUD002739606, § 58; 18 oktober 2016, *Miessen t. België*, ECLI:CE:ECHR:2016:1018JUD003151712, § 66).

B.10.3. Het recht op een eerlijk proces, zoals gewaarborgd in artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens, kan voor de rechtzoekende, teneinde te verschijnen voor een rechtscollege, de bijstand van een raadsman impliceren, wanneer uit de omstandigheden van de zaak blijkt dat het zeer onwaarschijnlijk is dat de betrokken persoon zijn eigen zaak naar behoren kan verdedigen (EHRM, 9 oktober 1979, *Airey t. Ierland*, ECLI:CE:ECHR:1979:1009JUD000628973, § 26; 15 februari 2005, *Steel en Morris t. Verenigd Koninkrijk*, ECLI:CE:ECHR:2005:0215JUD006841601, §§ 61-63).

B.11. Ten slotte verbiedt het rechtszekerheidsbeginsel de wetgever om zonder objectieve en redelijke verantwoording afbreuk te doen aan het belang van de rechtssubjecten om in staat te zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen te voorzien.

B.12. Uit de in B.3.2 vermelde parlementaire voorbereiding blijkt dat de bestreden bepaling beoogt bij te dragen aan een efficiënte rechtsbescherming, aan het verder verkorten van de doorlooptijd van hangende zaken bij de Vlaamse bestuursrechtscollages en aan het verbeteren van de toegang tot de rechter door onder meer partijen voortaan digitaal toegang te kunnen geven tot de processtukken, terwijl voorheen steeds een fysieke inzage op de griffie vereist was.

De bestreden bepaling streeft derhalve een legitieme doelstelling van algemeen belang na (EHRM, 16 februari 2021, *Stichting Landgoed Steenberg e.a. t. Nederland*, ECLI:CE:ECHR:2021:0216JUD001973217, § 50; 9 juni 2022, *Xavier Lucas t. Frankrijk*, ECLI:CE:ECHR:2022:0609JUD001556720, § 46) en is ook geschikt ten aanzien van die doelstelling, aangezien de aanwending van het digitale platform de betrokken Vlaamse bestuursrechtscollages toelaat onmiddellijk de stukken te raadplegen en het onderzoek aan te vatten. Bovendien laat het gebruik van het digitale platform ook de betrokken advocaat of partij toe om sneller kennis te nemen van de proceshandelingen en de andere mededelingen die met betrekking tot de zaak worden verricht.

B.13. Artikel 17/1 van het DBRC-decreet, zoals ingevoegd bij de bestreden bepaling, verplicht advocaten die handelen in de hoedanigheid van vertegenwoordiger van een partij, om steeds het digitale platform te gebruiken, terwijl het partijen en raadslieden die geen advocaat zijn, enkel verplicht om in een zaak het digitale platform te gebruiken indien zij via het digitale platform een verzoekschrift of eerste processtuk hebben neergelegd.

B.14. Een dergelijk onderscheid berust op een criterium dat objectief en relevant is ten opzichte van het nagestreefde doel.

De specifieke opdracht van vertegenwoordiging in rechte van een advocaat, alsook zijn deontologische en beroepsmatige verplichtingen kunnen verantwoorden dat van hem, wanneer hij handelt in zijn hoedanigheid van vertegenwoordiger in rechte, wordt geëist dat hij, in het kader van de bijstand die hij aan zijn cliënt verleent, steeds gebruikmaakt van een systeem van elektronische procesvoering (EHRM, 9 juni 2022, *Xavier Lucas t. Frankrijk*, voormeld, § 51; 16 februari 2021, *Stichting Landgoed Steenberghe e.a. t. Nederland*, voormeld, § 52).

In zijn hoedanigheid van helper van het gerecht is de advocaat bovendien een beroepsbeoefenaar ten aanzien van wie de decreetgever kan vermoeden dat hij het gepaste informaticamateriaal bezit om een digitaal platform te gebruiken.

In dezelfde zin vermocht de decreetgever overigens aan te nemen dat partijen en andere raadslieden dan advocaten die een verzoekschrift of eerste processtuk hebben neergelegd via het digitale platform, gedurende het gehele verloop van de zaak gebruik kunnen maken van het digitale platform.

B.15.1. De verzoekende partijen voeren aan dat advocaten die hun kantoor hebben in gebieden met een lagere internetsnelheid of een minder performante internetinfrastructuur, worden verhinderd om gebruik te maken van het digitale platform van de DBRC.

B.15.2. Uit de in B.3.1 geciteerde parlementaire voorbereiding blijkt dat het digitale platform met name dient voor het digitaal indienen en ontvangen van processtukken, het onmiddellijk betalen van het rolrecht, het verkrijgen van toegang tot een volledig digitaal dossier, het berekenen van termijnen, het raadplegen van de zittingskalender en het raadplegen van overzichten van lopende dossiers. De verzoekende partijen maken niet aannemelijk dat de omstandigheid dat er, volgens hen, op sommige plaatsen in Vlaanderen sprake is van een lagere internetsnelheid of een minder performante internetinfrastructuur, verhindert dat van een dergelijk digitaal platform gebruik wordt gemaakt. Een dergelijk gebruik van het digitaal platform vereist immers geen hoge internetsnelheden. Bijgevolg dient de door de verzoekende partijen voorgestelde prejudiciële vraag aan het Hof van Justitie van de Europese Unie niet te worden gesteld, aangezien zij niet relevant is voor het onderzoek van het onderhavige beroep.

B.15.3. In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen aanvoeren, kan de decreetgever ook niet worden verweten dat hij de verplichting voor advocaten die een partij vertegenwoordigen om gebruik te maken van het digitale platform, niet afhankelijk heeft gemaakt van woonplaatskeuze bij de advocaat of het feit dat de advocaat het processtuk heeft ondertekend voor de partij. Die bijkomende voorwaarden zouden immers tot gevolg hebben dat de verplichting om het digitale platform te gebruiken, eenvoudig zou kunnen worden omzeild.

B.16. Voorts doet de bestreden bepaling niet op onevenredige wijze afbreuk aan de rechten van de betrokken personen. Zoals in de in B.3.2 vermelde parlementaire voorbereiding wordt bevestigd, kan immers aan de sanctie van niet-ontvankelijkheid van de vordering of van het processtuk worden ontkomen door het bestaan van toeval of overmacht aan te tonen.

De terechtzitting die wordt gehouden of waartoe de betrokken advocaat kan verzoeken, biedt hem de gelegenheid om aan te tonen dat hij zich in een van de voormelde gevallen bevindt.

Daarnaast voegt artikel 10 van het decreet van 23 november 2023 aan artikel 17 van het DBRC-decreet een tweede lid toe dat de Vlaamse Regering machtigt om de tijdelijke vereisten voor de rechtmatige indiening van processtukken uit te werken in geval van een langdurige en volledige onbeschikbaarheid van het digitale platform. De Vlaamse Regering mag daarbij de toepasselijke termijnen opschorten of verlengen tot de onbeschikbaarheid van het digitale platform is opgelost.

Ten slotte is er, zoals werd vermeld in B.4, voorzien in een uitgestelde inwerkingtreding van de bestreden bepaling, zodat de advocaten een termijn wordt geboden om zich voor te bereiden op de bestreden verplichting.

B.17. De toetsing van de bestreden bepaling aan het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel evenals aan de bij artikel 12, eerste lid, van de Grondwet en artikel 2 van het Protocol nr. 4 bij het Europees Verdrag voor de rechten van de mens gewaarborgde vrijheid van de persoon om zijn woon- en verblijfplaats te kiezen, nog daargelaten de vraag of de verplichting voor een advocaat om een digitaal platform te gebruiken een inmenging in die vrijheid vormt, leidt niet tot een andere conclusie.

B.18. Het enige middel is niet gegrond.

Om die redenen,
het Hof
verwerpt het beroep.

Aldus gewezen in het Nederlands, het Frans en het Duits, overeenkomstig artikel 65 van de bijzondere wet van 6 januari 1989 op het Grondwettelijk Hof, op 20 februari 2025.

De griffier,
Frank Meererschaut

De voorzitter,
Luc Lavrysen